

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 785/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца С.Т. из М., чији је пуномоћник Е.Л.З., адвокат из А., против туженог Д. ДОО из Ф., чији је пуномоћник М.Ф., адвокат из Н.С., ради поништаја споразума и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1308/14 од 29.10.2014. године, у седници одржаној 23.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1308/14 од 29.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2192/2013 од 18.03.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке поништен је споразум о престанку радног односа који је закључен 13.07.2012. године између парничних странака, према коме тужиоцу престаје радни однос са 13.07.2012. године. Ставом трећим изреке утврђено је да је тужиоцу престао радни однос код туженог 13.07.2012. године услед остваривања права на старосну пензију. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да на име отпремнине због одласка у пензију исплати тужиоцу износ од 175.395,00 динара, са законском затезном каматом од 14.08.2012. године до исплате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 121.500,00 динара, са законском затезном каматом од 18.03.2014. године до исплате. Ставом шестим изреке тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси у овом парничном поступку.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1308/14 од 29.10.2014. године делимично усвојио жалбу туженог па је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату отпремнине при одласку у пензију преко износа од 127.005,00 динара па до досуђеног износа од 175.395,00 динара, док је у осталом делу жалбу туженог одбио и првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту возача. Дана 07.05.2012. године навршио је 65 година живота, па је након тога отишао у РФ ПИО, где му је речено да испуњава услове за одлазак у пензију, али да је неопходан раскид радног односа код послодавца, због чега је 13.07.2012. године дошао у канцеларију директора туженог са писаним захтевом за престанак радног односа због одласка у пензију. Овај предлог директор туженог је одбио и предложио му је споразумни престанак радног односа, са чиме се тужилац сагласио. Након тога је припремљен текст споразумног престанка радног односа, који је одштампан и предат тужиоцу. У споразуму о престанку радног односа наведено је да запосленом радни однос престаје 13.07.2012. године, да права, обавезе и одговорности запослени остварује код послодавца са даном престанка радног односа, да ће му се зарада, накнада зараде и друга примања које је остварио, а која му нису исплаћена закључно са даном престанка радног односа, исплатити најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа, те да је запослени пре закључења споразума упознат да по престанку радног односа нема право на новчану накнаду од Националне службе за запошљавање и право на уплату доприноса за ПИО. Тужилац овај споразум није прочитао, већ га је одмах потписао. Током тог дана, приликом разговора о престанку радног односа и потписивања споразума није било притиска, нити принуде на тужиоца. Тужени је 20.07.2012. године предао тужиоцевој супрузи радну књижицу и потврду о пријави - одјави осигурања. Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање Покрајински фонд - Дирекција у Новом Саду је 25.10.2012. године донео решење којим је тужиоцу утврдио право на старосну пензију почев од 14.07.2012. године у износу од 18.123,23 динара месечно. Просечна зарада у Републици Србији за јун 2012. године је износила 42.335,00 динара нето, односно 58.712,00 бруто.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи споразум о престанку радног односа од 13.07.2012. године.

Одредбом члана 61. став 1. ЗОО прописано је да је заблуда битна ако се односи на битна својства предмета, на лице са којим се закључује уговор ако се закључује с обзиром на то лице, као и на околности које се по обичајима у промету или по намери странака сматрају одлучним, а странка која је у заблуди не би иначе закључила уговор такве садржине.

Према члану 177. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог.

У конкретном случају, тужиоцу је радни однос престао на основу споразума са туженим који је својеволјно потписао 13.07.2013. године. Тужилац је тражио да му радни однос престане код туженог због одласка у пензију, при чему није знао последице потписивања споразума о престанку радног односа, односно није имао потребна знања да би могао да направи разлику између споразумног престанка радног односа и престанка радног односа због одласка у пензију. Циљ тужиоца је био да прикупи сву потребну документацију ради остваривања права на старосну пензију. Стога правилно закључују нижестепени судови да је на страни тужиоца постојала мана воље приликом потписивања споразума о престанку радног односа - заблуда у погледу битног својства предмета таквог споразума, тј. околност да тужилац има и право на исплату отпремнине због одласка у пензију, што није било регулисано споразумом о престанку радног односа. С обзиром на наведено, произилази да је споразум о престанку радног односа закључен између парничних странака противан одредби члана 177. став 1. Закона о раду, јер такав споразум не изражава сагласну вољу уговорних страна, будући да је тужени овај законски основ престанка радног односа применио на неприхватљив начин, па су супротно наводима ревизије правилно судови одлучили када су усвојили тужбени захтев тужиоца за поништај споразума о престанку радног односа.

Правилна је и одлука судова у делу у коме је утврђено да је тужиоцу радни однос престао на основу члана 175. тачка 2. Закона о раду, јер је навршио 65 година живота 07.05.2012. године. С обзиром на изложено, тужилац има право и на исплату отпремнине, будући да је тужиоцу радни однос код туженог престао 13.07.2012. године, а да је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање 25.10.2012. године донео решење којим је тужиоцу утврдио право на старосну пензију почев од 14.07.2012. године. Дакле, у тренутку престанка радног односа тужилац је остварио право на старосну пензију.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено у смислу члана 407. став 2. ЗПП, па ове наводе Врховни касациони суд није ни испитивао.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**